

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת גאולה לויך

התובעים

1.א.ש.

2.א.מ.

ע"י ב"כ עוה"ד שלמהאסידון

נגד

הנתבעים

1.ש.א.

ע"י ב"כ עוה"ד הדס יפרח-זינו

2.ה.י.ר.

ע"י ב"כ עוה"ד הגר קליין

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

לפני תביעה כספית על סך של 772,604 ₪.

1. התובעים הם הוריו של הנתבע 1 (להלן – הנתבע), שהיה נשוי לנתבעת 2 (להלן – הנתבעת). הנתבע והנתבעת נישאו ביום 20.6.2002.

כשנה לפני נישואיהם, ביום 30.8.2001, רכשו הנתבעים דירה ברח' ***** (להלן : "הדירה"). הדירה נרכשה מבני הזוג נ' י' ופ'. על פי הסכם המכר הדירה נרכשה תמורת \$ 85,000. ביום 10.12.2001 נרשם משכון לטובת התובעים על זכויותיו של הנתבע 1 בדירה. הנתבעים התגרשו בשנת 2011.

2. בכתב התביעה, שהוגש ביום 15.8.011, נטען כי בין התובעים לבין הנתבע נערכו שני הסכמי הלואה:

בהסכם הראשון מיום 29.8.2001 הוסכם כי התובעים יתנו לנתבע הלואה בסך \$ 40,000 לצורך רכישת הדירה. הנתבע התחייב בהסכם למשכן את זכויותיו בנכס לטובת התובעים. כן התחייב הנתבע להשיב את ההלוואה לתובעים תוך 6 חודשים מקבלת דרישה.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

- 1 בהסכם השני, מיום 9.12.2001, הוסדרה הלוואה על סך 100,000 ₪ שקיבל הנתבע עבור
2 רכישת מכונית והלוואה נוספת בסך \$ 40,000 לצורך שיפוץ הדירה. בהסכם התחייב הנתבע
3 1 להשיב את שלוש ההלוואות בתוספת ריבית בגובה 4% שנתית והצמדה, תוך 6 חודשים
4 מקבלת דרישה.
5
- 6 3. בכתב התביעה נטען כי שני ההסכמים היו צריכים להיחתם גם על ידי הנתבעת, וכי הכספים
7 הולוו לשני הנתבעים יחד, גם אם נחתמו עם הנתבע בלבד. הודגש כי הכספים ניתנו
8 כהלוואה ולא כמתנה.
9
- 10 על פי הנטען, פנו התובעים לנתבעים, ביום 15.12.2010 בדרישה להשיב הכספים, אך
11 הנתבעים התעלמו מהדרישה. גובה ההשבה, בתוספת הצמדה וריבית, עמד על פי הנטען, על
12 סך של 772,604 ₪, נכון ליום הגשת התביעה.
13
- 14 4. הנתבעת, בכתב ההגנה (מיום 8.12.2011), טענה כי אין כל יריבות בינה לבין התובעים
15 ולתובעים לא קמה עילת תביעה נגדה. לטענתה, אין לה כל זיקה להסכמים הנטענים,
16 שנחתמו בין התובעים לנתבע 1. לטענתה, לא פנתה בכל בקשה לתובעים לקבלת הלוואה, לא
17 חתמה על הסכמים ולא ידעה כלל על ההסכמים. לטענתה נודע לה עליהם לראשונה בעקבות
18 פניית התובעים אליה בשנת 2010, באמצעות באת כוחם עו"ד רינה כהן-חמו. הנתבעת
19 הוסיפה וטענה כי הדירה נרכשה תמורת 85,000 דולר, 76,000 דולר מתוכם מומנו בעזרת
20 משכנתא. כן נטען כי הדירה לא שופצה אלא בשנת 2009, וגם אז עלות השיפוץ הייתה נמוכה
21 בהרבה מ- 40,000 דולר.
22
- 23 5. דיון ראשון בתובענה התקיים ביום 9.1.2012. בהסכמת התובעים, הוארך המועד להגשת
24 כתב הגנה מטעם הנתבע.
25
- 26 6. הנתבע הגיש כתב הגנה ביום 5.4.2012. בכתב ההגנה הוא אישר את מרבית הטענות בכתב
27 התביעה. הנתבע הודה בקבלת כספי ההלוואות. הוא ציין כי הנתבעת "נכחה בכל
28 הסיטואציות, מתוך ידיעה ברורה וחד משמעית, כי הוריו של הנתבע יעניקו עבורם כספים
29 לרכישת הדירה אותה הינם חפצים לרכוש". כן טען הנתבע, כי בפועל מחיר הדירה עמד על
30 \$, 125,000, אשר מומנה ממשכנתא ומהלוואה מהתובעים.
31
- 32 7. ביום 15.4.2012 הגיש הנתבע הודעת צד גי נגד הנתבעת, על סך של 336,302 ₪. בהודעה חזר
33 הנתבע וטען כי הגם שהסכם ההלוואה נחתם רק על ידו, הנתבעת נכחה בכל הסיטואציה,
34 ידעה אודות ההלוואות והייתה שותפה פעילה לאורך כל הדרך. כן חזר וטען הנתבע, כי

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

1 הדירה נרכשה בפועל תמורת \$ 120,000. יתרת התמורה מעבר למשכנתא, הועברה מהלוואה
2 שהתקבלה מהתובעים, כאשר לנתבעים באותה תקופה לא היו כספים אחרים.

3
4 הנתבעת הגישה כתב הגנה להודעת צד ג' ביום 9.7.2012.

5
6 8. במסגרת פרשת ההוכחות הוגשו תצהירי עדות ראשית של הנתבע והנתבעת. במהלך שלב
7 ההוכחות נחקרו התובעת, התובע, הנתבע והנתבעת (דיונים מיום 17.6.2013 ו- 1.9.2013).
8 בנוסף, מטעם הנתבעת זומנה לעדות עו"ד רינה כהן-חמו, ומטעם הנתבע זומן להעיד מר י.ג.,
9 אשר נדרש לצו הבאה כדי להתייצב לדיון. שני עדים אלה מסרו עדותם ביום 16.10.2013.

טענות התובעים

10
11
12
13 9. טענת התובעים, יש לחייב את שני הנתבעים בסכום התביעה. התובעים מבקשים לקבל
14 פסק דין כנגד הנתבע על מלוא סכום התביעה, לנוכח הודייתו בכתב ההגנה מטעמו. לגבי
15 הנתבעת, נטען כי גם אם הנתבעת אינה חתומה על הסכמי ההלוואה, יש לחייבה להשיב
16 כספים מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979.

17
18 התובעים עומדים על כך שהלוו לנתבעים שלושה סכומים: 40,000 דולר עבור רכישת
19 הדירה; 40,000 דולר עבור שיפוץ הדירה; ו- 100,000 ₪ שהלוו לנתבע לרכישת
20 מכונית/משאית המשמשת את הנתבע בהפעלת עסקו כתקליטן.

21
22 לעניין שווי הדירה טענו התובעים כי למיטב ידיעתם הדירה נרכשה תמורת 125,000 דולר,
23 40,000 דולר יותר מהסכום הנקוב בהסכם. לגרסתם סכום ההלוואה הראשונה, 40,000
24 דולר, הועבר ישירות לידי של המוכר, מר י.ג. התובעים הדגישו כי מר ג' אישר כי קיבל שיק
25 בנקאי ע"ס 120,000 ₪ וזאת על סמך ההסכם. לטענתם, אין לתת אמון בהכחשתו כי
26 בהסכם נרשמה תמורה מפוחתת, שכן חשש מפני הפללה עצמית. לגבי ההלוואה הנוספת
27 בסך 40,000 דולר, טוענים התובעים כי נתנו לנתבע כסף לשיפוץ הדירה ולרכישת מוצרים.

28
29 לגבי ההלוואה בסך 100,000 ₪ שניתנה לנתבע לרכישת משאית המשמשת אותו בעסקו
30 כתקליטן, התובעים מציינים כי על פי עדות הנתבע הוא מכר את המשאית בסכום של
31 70,000 ₪ ובהם קנה משאית אחרת לצורך עבודה. לטענתם, במידה והמשאית האחרת
32 נותרה בבעלותו הבלעדית של הנתבע לאחר גירושיו מהנתבעת, יש לחייב את הנתבע לבדו
33 בהשבת הסכום של 100,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית. במידה וטרם בוצע איזון
34 משאבים במסגרת הגירושין, יש לחייב את שני הנתבעים בהשבת הכספים ששימשו לרכישת
35 המשאית המהווה רכוש משותף.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

טענות הנתבע

10. הנתבע מאשר כי קיבל מהתובעים את כל הכספים הנקובים בהסכמי ההלוואה. הנתבע טוען כי יש להורות על חיוב הנתבעת בגין ההלוואות באופן שווה, שכן ההלוואות ניטלו לצורך רכישת הדירה ושיפוצה. לטענתו, אין לקבל את גרסת הנתבעת כי לא ידעה על ההלוואות ולא הייתה מעורבת בנטילתן שכן הנתבעת אינה דוברת אמת ודבריה נסתרו בעדויות הנתבע, התובעת ועו"ד רינה כהן-חמו.

הנתבע בסיכומיו עומד על כך שהדירה נרכשה תמורת 125,000 דולר הגם שבהסכם הרכישה נרשם סך של 85,000 דולר בלבד. לטענתו, בהסכם נרשם סכום מופחת לפי הצעת הנתבעת, ועל פי עצה שקיבלה מבני משפחתה. נטען כי במועד רכישת הדירה הייתה הנתבעת "חיילת משוחררת" ללא יכולת לממן את רכישת הדירה. את מענק השחרור העבירה הנתבעת, כך נטען, לטובת לימודיה ולא לטובת רכישת הדירה.

על פי הנתבע, בין הצדדים לא נערך איזון משאבים, כאשר מיד עם פרוץ הסכסוך נטלה התובעת את כל תכולת הבית המשותף, והותירה את הנתבע עם חובות מרובים.

לטענתו, הנתבעת מחויבת להשתתף עמו בחובות, וזאת מכוח "כוונת שיתוף ספציפי" ביחס לאותם חובות. לטענתו, לא יעלה על הדעת שהנתבעת תהנה מחלק יחסי בזכויות בדירה, מבלי שתישא בחובות הרובצים בגין הדירה.

הנתבע מוסיף וטוען כי הנתבעת נוהגת בחוסר תום לב בכך שהיא טוענת בחוסר הגינות כי אין לה כל חלק בחובות. לטענתו, אין כל משמעות לעניין חתימתה על הסכמי ההלוואה.

טענות הנתבעת

11. הנתבעת חוזרת בסיכומיה על הטענה כי אין לקשור אותה אל הסכמי ההלוואה. הנתבעת מוסיפה כי במועדים הרלוונטיים הצדדים לא היו נשואים ולא עלתה טענה הנוגעת לניהול תא משפחתי משותף. לטענתה, עדותם של התובעת ושל הנתבע הייתה מגמתית ובלתי מהימנה.

הנתבעת טוענת כי אין לחייבה כלפי התובעת מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט, שכן היא כלל לא קיבלה כספים מהתובעים.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

1 כן טוענת הנתבעת כי אין לה כל ידיעה על מעשה רמייה בקשר לתמורה ששולמה עבור
2 הדירה, ככל שנעשה מעשה כזה. הנתבעת מציינת כי מר נ' הצהיר בעדותו כי אם יוכח
3 שקיבל סכום העולה על התמורה הנקובה בהסכם המכר, הוא ישיב את הסכום "עם ריבית".
4 לשיטת הנתבעת, אם סבורים התובעים או הנתבע כי בידיהם להוכיח ששולם לידי מר נ'
5 סכום העולה על התמורה הנקובה בהסכם, פתוחה בפניהם הדרך לגבות ממנו את הסכום
6 ששולם ביתר.

דיון והכרעה

12. ההכרעה בהליך שלפני נחלקת לשלושה חלקים:

א. תביעת התובעים נגד הנתבע 1.

ב. תביעת התובעים נגד הנתבעת 2.

ג. הודעת צד ג' של הנתבע 1 נגד הנתבעת 2.

תביעת התובעים נגד הנתבע

13. אפתח בתביעת התובעים נגד הנתבע. תביעה זו יש לקבל במלואה על יסוד הודאתו של
18 הנתבע 1. הנתבע 1, הן בכתב ההגנה, הן בתצהיר עדות ראשית והן בעדות בבית המשפט, לא
19 הכחיש את טענות התובעים ולא ביקש לדחות את התביעה נגדו. הוא לא העלה שום טענת
20 הגנה כנגד התביעה המופנית נגדו ונגד הנתבעת 2, ובה התבקש לחייבם יחד ולחוד. הנתבע 1
21 לא הכחיש כי קיבל את כספי הלוואות הנטענות. עמדתו לכל אורך ההליך היא בבחינת
22 הודאת בעל דין.
23

24 יובהר כי הקביעה עליה מושתתת החבות של הנתבע, המבוססת על "הודאת בעל דין",
25 תקפה ביחסים בין התובעים לנתבע. אין בה כדי לחייב צדדים שלישיים ואין בה משום
26 ממצא עובדתי או מסקנה משפטית ביחס לנתבעת.
27

28
29 אשר על כן, אני מקבלת את תביעת התובעים נגד הנתבע ומחייבת את הנתבע במלוא סכום
30 התביעה, קרי 772,604 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה
31 (15.8.2011) ועד ליום התשלום בפועל.
32
33
34
35

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

תביעת התובעים נגד הנתבעת

- 1
2
3 14. מכאן לתביעת התובעים נגד הנתבעת. אומר מיד כי אין בידי לקבל את התביעה. על פי
4 התשתית הראייתית שנפרשה לפני, לא מצאתי כי הורם הנטל להוכיח כי הנתבעת קיבלה
5 מידי התובעים כספים, אותם עליה להשיב להם מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט. על
6 מנת להקים חובת השבה בהתאם לסעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, יש להוכיח
7 קבלת נכס, שירות או טובת הנאה אחרת, שלא על פי זכות שבדין. יודגש, כי התובעים אינם
8 מבקשים לבסס את חבותה של הנתבעת על חבות חוזית.
9
10 במקרה דנן, לא עלה בידי התובעים להוכיח כי הנתבעת קיבלה נכס, שירות או טובת הנאה
11 אחרת מכוח הסכמי ההלוואה ובוודאי שלא עלה בידם להראות קבלת כספים שלא ל פי
12 זכות שבדין.
13
14 הראיות עליהן מתבססים התובעים הם הסכמי ההלוואה שנערכו עם הנתבע ורישום
15 המשכון על זכויותיו של הנתבע. אין בראיות אלה כדי לקשור את הנתבעת להסכמי
16 ההלוואה. הנתבעת עצמה אינה חתומה על הסכמי ההלוואה. שמה כלל אינו מוזכר בהסכמי
17 ההלוואה. עצם עריכתם של הסכמי ההלוואה בין התובעים לנתבע אינו מהווה הוכחה לכך
18 שבפועל הועברו כספים לנתבעים, ובפרט לנתבעת. ללא חתימתה של הנתבעת על הסכמי
19 ההלוואה, אין בהם כדי לחייב אותה ואין בהם גם משום ראייה לכך שקיבלה כספים
20 מהתובעים.
21
22 גם בעדותם, התובעים לא פרשו תשתית עובדתית בדבר הסכמות בינם לבין הנתבעת. כך,
23 מעדותה של הנתבעת עולה כי ההסכמות בעל-פה היו בינה לבין הנתבע. התובעת העידה:
24 "רציתי שלהם יהיה, כי הוא אמר לי שהוא יחזיר לי את הכסף" (עמ' 16, שר' 8) ובהמשך:
25 "נתתי לו לקנות כי הוא אמר שזה הלוואה (שם, שר' 8). ובמקום אחר: "הוא עשה מה
26 שהוא רוצה עם הכסף, לא שאלתי אותו מה הוא עושה" (עמ' 16, שר' 12-13). על פי
27 התובעת, חילופי הדברים בינה לבין הנתבעת בהקשר זה נסבו רק על כך שהנתבעת התבקשה
28 לא להגיד לבנות שהנתבעת נתנה להם כסף (עמ' 19, שר' 5-6 לפרוט').
29
30 15. מלבד הסכמי ההלוואה (שכאמור הנתבעת אינה חתומה עליהם) התובעים לא הביאו ראיות
31 כלשהן לביסוס הטענה כי הנתבעת התעשרה מכספים שהעבירו התובעים. לכתב התביעה לא
32 צורפו שום אסמכתאות על העברות כספים מהתובעים לנתבעת 2 (כמו גם לנתבע 1) או על
33 תשלומים שביצעו התובעים לטובת הנתבעת 2 (או הנתבע 1). אמנם לתצהירו של הנתבע
34 צורף גם צילום של שיק בנקאי של בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ, ע"ס 120,000 ₪ כשלטענת
35 התובעים והנתבע השיק התקבל מהתובעים ונמסר למוכר מר י.ג. ביום 30.8.2001. ב"כ

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

1 התובעים, עו"ד אסידון, הוסמך לבקשתו לפנות לבנק מרכנתיל דיסקונט, סניף דימונה,
2 ולקבל מידע על כך ששיק בנקאי ע"ס 120,000 ₪ מיום 30.8.2001, נפרע וכן לקבל מידע
3 באשר לזהות מי שפרע את השיק או מס' החשבון בו נפרע החשבון ושם הבעלים שלו
4 (פסיקתא מיום 22.10.2013). בתגובה לבקשת ב"כ הנתבעת, המציא עו"ד אסידון לבית
5 המשפט את העתק המסמך אותו המציא הבנק. במסמך זה מופיע צילום של השיק הבנקאי
6 ומעליו בכתב יד רשומים הפרטים הבאים:

7 "057*****"

8 א.ש.

9 יצא 4/9/01 – שולם"

10
11 מעיון בשיק הבנקאי ובמידע שהתקבל מבנק מרכנתיל לא ניתן לקשור את השיק הבנקאי אל
12 התובעים. שםם של התובעים אינו מופיע על גבי השיק. התובעים לא הציגו דפי חשבון
13 שלהם, שהיו עשויים ללמד על כך שנמשך מחשבונם סך של 120,000 ₪. גם המידע הנוסף
14 שצירף ב"כ התובעים לא מלמד על זיקה כלשהי בין התובעים לבין השיק הבנקאי.

15
16 יצוין גם כי העברת תשלום בסך 120,000 ₪ ביום 30.8.2001 אינה תואמת את מועדי
17 התשלום המפורטים בהסכם המכר. כמו כן, המוכר י.נ. הכחיש בעדותו כי קיבל כספים
18 ישירות מהנתבעת. לדבריו, מי ששילם לו בפועל זה הנתבע.

19
20 16. מלבד השיק הבנקאי, שכאמור אינו בו דבר המאפשר לשייכו לתובעים, התובעים לא הציגו
21 שום אסמכתאות על העברת כספים. הנתבע טען שמקור הכספים שהתקבלו מהוריו הם
22 חסכוניות, לרבות פיקדונות שהיו להם בבנקים (עמ' 31, שר' 8 לפרוט' מיום 17.6.2013). חרף
23 זאת, לא הוצגה שום אסמכתא על משיכת חסכוניות או פיקדונות מצד התובעים. התובעים
24 לא הציגו דפי חשבונות בנק או תיעוד אחר על חסכוניות, פיקדונות או משיכות. התובעת
25 טענה כי בעדותו כי הכספים שנתנה לנתבעים, מקורם בכספי פיצויים שקיבלה מעבודתה
26 במפעל "כיתין" (עמ' 17, שר' 12-13 לפרוט מיום 17.6.2013). אך גם לעניין זה לא הוצג שום
27 תיעוד על כך שהתובעת קיבלה פיצויים, על כך שמשכה את כספי הפיצויים, ועל כך
28 שהעבירה אותם לנתבעים. למעשה, לא הוצג שום תיעוד על העברת כספים מהתובעים
29 לנתבעים או מי מהם.

30
31 17. לעניין ההלוואה הראשונה, שנועדה לכאורה להשלמת מחיר הדירה מעבר לכספים
32 שהתקבלו מההלוואה המובטחת במשכנתא, יש לזכור כי על פי הסכם המכר הדירה נרכשה
33 תמורת 85,000 דולר. אין מחלוקת כי כ- 75,000 דולר שולמו באמצעות הלוואה מובטחת
34 במשכנתא (324,960 ₪). לכאורה, לא ברור מדוע נדרשו הנתבעים לסכום נוסף של 40,000
35 דולר. יצוין כי בכתב התביעה לא היה זכר לכך שהתמורה ששולמה למוכר הייתה גבוהה

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

1 מהסכום הנקוב בהסכם המכר. הטענה הועלתה לראשונה בדיון בפני כב' הרשם בוקר
2 (כתוארו אז) בבקשה לצו עיקול. היא נאמרה בשפה רפה מפי הנתבע בדיון ההוכחות בפני
3 כב' הרשם (עמ' 6 לפרוטוקול מיום 15.11.2011). רק בהמשך, לאחר החלטתו של כב' הרשם
4 בוקר (כתוארו אז) מיום 4.12.2011 בה נרשם כי "הסכומים כי נטען שהועברו לצורך רכישת
5 דירה על ידי המשיבים, אינם מתיישבים עם סכומי המשכנתא שניטלו על ידי המשיבים
6 עצמם ועם מחיר הדירה" הועלתה הטענה בצורה מפורשת בכתב ההגנה מטעם הנתבע
7 (מיום 5.4.2012). השתלשלות עניינים זו מעוררת, כשלעצמה, ספקות לגבי נכונות הטענה.
8 יתרה מכך, המוכר הכחיש מכל וכל כי קיבל סכומים העולים על הרשום בהסכם המכר. מר
9 נ' העיד כי קיבל את התמורה הרשומה בהסכם, אם כי לא במועדים הנקובים בהסכם אלא
10 באיחור של שבוע, שבועיים ולפעמים חודש.
11
12 יצוין גם כי הנתבע לא הציג שמאות של הדירה, שנערכה לטענתו מטעם הבנק למשכנתאות.
13 הנתבע טען כי בנכס ביקר שמאי מטעם הבנק. הימנעותו מלהציג את השמאות מדברת בעד
14 עצמה. כן יוער כי לא התבקש מינוי שמאי מטעם בית המשפט, אשר יישום של שווי הדירה
15 בשנת 2001.
16
17 נוכח כל האמור, אין בפני תשתית ראייתית התומכת בטענה כי התובעים שילמו את הסך של
18 40,000 דולר עבור רכישת הדירה.
19
20 18. לגבי ההלוואה הנטענת עבור שיפוץ הדירה, גרסת התובעים והנתבע לגבי אופן העברת כספי
21 ההלוואה וייעודם לא הייתה עקבית. על פי ההסכם שצורף לכתב התביעה, ההלוואה היא
22 לצורך שיפוץ הנכס. התובעת בעדותה מסרה גרסה שונה, לפיה "אחרי שהלכו לבית, הם
23 התחילו לעשות שיפוצים מה שהיה חסר, הם היו לוקחים אותי לחנות, היו קונים רהיטים,
24 הייתי חותמת והרהיטים היו הולכים ישר אצלם. הם קנו דברים שכן אדם לא יכול לקנות
25 10 שנים אחרי חתונה" (עמ' 16 לפרוט' מיום 17.6.2013). התובעת לא העידה על העברת
26 כספים במזומן לידי הנתבעים או מי מהם. מדבריה עולה כי מדובר אך ורק ברכישות עבור
27 הנתבעים.
28
29 מנגד, הנתבע העיד על כך שחלק מהכסף ניתן במזומן, בדולרים ובשקלים, וחלק ניתן
30 במוצרים. הנתבע לא פירט את הסכומים של העברות במזומן. מדובר אפוא בטענה בעלמא,
31 שאינה עולה בקנה אחד עם גרסתה של אמו-הנתובעת. הנתבע גם לא הגיש לבית המשפט
32 אסמכתאות על רכישות שביצעה לכאורה התובעת עבור בני הזוג (נטען לרכישת מקרר,
33 מכונת כביסה וסלון).
34

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

- 1 תהייה נוספת עולה מדברי הנתבע מהם משתמע כי כספי ההלוואה שניתנו לכאורה לצרכי
2 שיפוץ הדירה, וניתנו חצי שנה לפני נישואי הצדדים, שימשו למימון הוצאות החתונה
3 והחינה (עמ' 25, שר' 28-29; עמ' 29 לפרוט'). אכן, הנתבע בעדותו לא היה ברור ועקבי
4 בתשובה לשאלה אם קיבל מזומן בגובה 40,000 דולר או מוצרים בשווי האמור (עמ' 31
5 לפרוט' מיום 17.6.2013).
- 6
- 7 מכל מקום, הסכם ההלוואה עליו מתבססת התביעה מדבר על הלוואה לצורך שיפוצים ולא
8 על רכישת מוצרים או מימון חתונה וחינה.
- 9
- 10 19. אין בידי לקבל את הטענה כי בוצע שיפוץ מאסיבי של הדירה, בעלות של 40,000 דולר או
11 בעלות דומה. הנתבע העיד כי עבודות השיפוץ כללו החלפת דשא בגינה והתקנת מזגן מיני
12 מרכזי (עמ' 25). הנתבע לא פירט את העלויות של אותן עבודות ולא הציג שום אסמכתאות
13 על תשלום עבור אותן עבודות או על עבודות שיפוץ אחרות כלשהן. קשה ליישב את גרסת
14 הנתבע בדבר החלפת דשא עם הפתיח להסכם המכר, בו מוצהר הנכס כולל "גינה מטופחת".
15 יוער כי באותו פתיח גם נרשם כי הדירה כוללת "ארונויות מטבח חלק תחתון ועליון, תנור
16 בילד אין, מיקרוגל, כיריים, וילונות ונציאנים, דוד שמש, ומערכת אזעקה לא מתוקנת".
17 המוכר, מר י.נ., העיד ש"הבית היה כמו בית מרקחת ואפילו צבע לא היה צריך לעשות (עמ'
18 45 לפרוט' מיום 16.10.2013).
- 19
- 20 נוכח כל אמור, גרסת הנתבעת כי לא נעשה שיפוץ משמעותי עם הכניסה לדירה מקובלת עלי,
21 ואין בידי לקבל את הטענה כי הנתבעת התעשרה שלא כדין מכספים שהעבירו התובעים על
22 פי הסכם ההלוואה השני.
- 23
- 24 20. באשר להעברה הנטענת בסך 100,000 ₪ עבור רכישת משאית, בעדויות התובעים כלל אין
25 זכר להעברה כזו. אם אכן שולמו הכספים עבור רכישת משאית, מצופה היה כי תוגש
26 אסמכתא על כך, אולם הדבר לא נעשה.
- 27 התובעת העידה שנתנה בסך הכול 40,000 דולר (עמ' 17, שר' 7 לפרוט' מיום 17.6.2013).
28 בעדות התובעת אין זכר להלוואה בסך 100,000 ₪ עבור משאית.
- 29
- 30 מכל מקום, לא ניתן לקשור בין קבלת כספים עבור המשאית – חצי שנה לפני נישואי
31 הצדדים – לבין הנתבעת. ההלוואה הנטענת שולמה על פי הנטען לנתבע, עבור משאית
32 שתשמש אותו בעסקו. התובעים לא הוכיחו כי לנתבעת צמחה טובת הנאה מהתשלום
33 הנטען.
- 34

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

21. בסיכום הדברים, לא הוכח שהתקבלו כספים מהתובעים לידי הנתבע ו/או הנתבעים. כמו כן, לא הוכח כי ככל שהתקבלו כספים לידי הנתבע, הם הגיעו לקופה המשפחתית ושימשו לצרכי החיים המשותפים.

נמצא, כי התובעים לא הוכיחו התעשרות של הנתבעת, לא כל שכן התעשרות שלא כדין.

אשר על כן דין התביעה המופנית נגד הנתבעת 2 להידחות.

התובעים ישלמו לנתבעת הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך כולל של 15,000 ₪.

הודעת צד ג'

22. נוכח הקביעה כי לא הוכח שהתובעים העבירו כספים לנתבע או לנתבעת על יסוד הסכמי ההלוואה, אין מקום לחייב את הנתבעת לשלם כספים לנתבע בגין החזר אותן הלוואות נטענות.

מעבר לנדרש אוסיף כי אפילו הייתי משתכנעת שהנתבע קיבל כספים מהוריו כמו אותם הסכמי הלוואה, וכי יש לו חוב כלפי התובעים, בנסיבות המקרה דן לא שוכנעתי כי הנתבעת שותפה לחוב זה. הנתבע טוען כי יש לחייב את הנתבעת לשאת במחצית החובות מכוח "כוונת שיתוף ספציפי" ביחס לאותם חובות. אין בידי לקבל טענה זו.

מדובר בחובות שעל פי הנתען נוצרו בתקופה שקדמה לנישואי הצדדים. הם אינם באים אפוא תחת המשטר הרכושי של חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשלי"ג-1973 והנתבע אף אינו טוען לתחולה של חוק יחסי ממון ביחס אליהם.

23. לצד הוראות החוק, אכן נקבע בפסיקה כי יכול שתיווצר שותפות בין בני זוג מכוח דינים אחרים של המשפט הפרטי, בין במפורש ובין על פי התנהגות, וזאת לצד משטר הרכושי הקבוע בחוק יחסי ממון (בג"ץ 2533/11 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים) (טרם פורסם, ניתן ביום 26.10.2011); בע"מ 10734/06 פלוני נ' פלונית (לא פורסם, ניתן ביום 26.10.2011); בע"מ 2948/07 פלונית נ' פלוני (לא פורסם, ניתן ביום 18.4.2007). הלכות אלה עוסקות כולן בשותפות בנכסים, אך דומה כי אין מניעה להכיר גם בשותפות בחובות, מכוח הסכמה של הצדדים להיות שותפים ביניהם בחובות כלפי צדדים שלישיים. אכן, המשפט הפרטי ובכלל זה דיני החוזים, דיני השליחות, דיני הנאמנות, דיני המתנה וכיוצא בזה חלים

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

- 1 גם על בני זוג, לצד המשטרים הרכושיים המיוחדים לבני זוג (הלכת השיתוף וחוק יחסי
2 ממוון).
3
- 4 השאלה האם הוכחה כוונה של שיתוף - בחוב או בנכס - היא שאלה שבעובדה (בע"מ
5 2948/07 פלוגית נ' פלוגית (לא פורסם, ניתן ביום 18.4.2007). ההכרעה נבחנת בהתאם
6 לאומד דעתם של בני הזוג, בהתאם להסכמתם (המפורשת והמשתמעת) וכן לנסיבות חייהם
7 לרבות ביחס לנכס/חוב הספציפי.
8
- 9 נטל ההוכחה לקיומה של כוונת שיתוף מוטל על הטוען לקיומה. לצורך זה עליו להצביע על
10 נסיבות עובדתיות קונקרטיות מהן ניתן ללמוד על כוונת שיתוף. עליו להביא ראיות חד
11 משמעיות ולהוכיח כוונת שיתוף בראיות פוזיטיביות של ממש.
12
- 13 במקרה דנן, לא עלה בידי הנתבע להוכיח כוונה לשיתוף בינו לבין הנתבעת בחובות הנתבעים .24
14 כלפי הוריו. הנתבע מבקש להתבסס על כך שהנתבעת ידעה על נטילת ההלוואות, הייתה
15 מעורבת בכך, התלוותה אליו בכל פועלו והייתה נוכחת במעמד החתמת הסכמי ההלוואה
16 במשרדה של עו"ד רינה כהן-חמו. טענה זו אין בידי לקבל.
17
- 18 ראשית, נסיבות החתימה על הסכמי ההלוואות הינן מעורפלות. על גבי ההסכמים מופיעות
19 חתימות של התובעת, התובע והנתבע. יחד עם זאת, כלל לא ברור מתי כל אחד מהצדדים
20 חתם על ההסכמים והתגלו סתירות בעניין זה. התובעת העידה שהייתה פעמיים עם בעלה
21 במשרד של עו"ד חמו-כהן. אולם בעלה, התובע, אמר שהיה רק פעם אחת במשרד (עמ' 23,
22 שר' 14 לפרוט' מיום 17.6.2013). מעבר לכך, התובע לא זכר מתי היה במשרד ועל מה חתם,
23 הוא רק אישר שהחתימה על ההסכמים היא חתימתו. נמצא, כי עדות התובעת ועדות התובע
24 אינן מתיישבות זו עם זו, ולא ברור כיצד התובע חתם על שני ההסכמים, שנערכו במועדים
25 שונים, בביקור אחד בלבד במשרדה של עו"ד כהן-חמו.
26
- 27 שנית, התגלו סתירות בהסברים שניתנו לכך שהנתבעת אינה חתומה על הסכמי ההלוואה. .25
28 גרסת התובעת כי אינה יודעת מדוע הנתבעת אינה חתומה וכי כלל לא ידעה שהנתבעת אינה
29 חתומה אינה מתיישבת עם העדות של עו"ד רינה כהן-חמו, לפיה היא המליצה להחתים גם
30 את הנתבעת אך הצדדים לא פעלו בהתאם להמלצתה. לדבריה "אבל בגלל האהבה הגדולה
31 שהייתה אליה מצד ש', הם עמדו על זה שלא נשים אותה בהסכם" (עמ' 38 לפרוט' מיום
32 16.10.2013). באם הנתבעת לא הוחתמה כי הנתבע עמד על כך, כדי לא לקלקל את מערכת
33 היחסים איתה, מדוע התובעת לא ידעה למסור הסבר זה? האם יעלה על הדעת שלא הייתה
34 מודעת לחוסר נכונותו של הנתבע להחתים את הנתבעת?
35

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

- 1 גם דברי הנתבע כי הנתבעת לא הוחתמה משום ש"עורכי הדין לא ביקשו להחתים אותה"
2 (עמ' 2 לפרוט' מיום 9.1.2012) אינה מתיישבת עם העדות של עו"ד כהן-חמו. לא ברורה גם
3 גרסת הנתבע כי הנתבעת אינה מופיעה הסכמי ההלוואה בגלל שהבין מעו"ד כהן-חמו שזה
4 בגלל שהיא משכנה את הבית ע"ש הוריו, שהרי רק זכויותיו של הנתבע מושכנו ע"ש הוריו.
5
6 יוער כי עו"ד כהן-חמו הסבירה בעדותה שהנתבעת אינה חתומה על הסכמי ההלוואה משום
7 שבני הזוג רק התחתנו והנתבע לא רצה לפגוע בנתבעת (עמ' 38, שר' 8-10 לפרוט' מיום
8 16.10.2013). אולם בני הזוג התחתנו רק ביוני 2002, ואילו ההסכמים נערכו באוגוסט 2001
9 ובדצמבר 2001, חצי שנה ויותר לפני נישואי הצדדים.
10
11 26. שלישית, לא שוכנעתי כי הנתבעת נכחה במעמד חתימת ההסכמים. הנתבעת הכחישה מכל
12 וכל כי נכחה או כי ידעה על חתימת ההסכמים. התובע העיד שאינו זוכר מי נכח במשרד
13 שעה שחתם על הסכמי ההלוואה (עמ' 23, שר' 16 – 19). גם עו"ד כהן-חמו העידה כי אינה
14 זוכרת עם הנתבעת נכחה או לא בעת חתימת הסכמי ההלוואה (עמ' 37 לפרוט'). התובעת
15 והנתבעת אמנם העידו שהנתבעת נכחה במעמד חתימת ההסכמים, אך עדויותיהם בעניין זה
16 לא הותירו רושם מהימן דיו, באופן שניתן יהיה להתבסס על עדויות אלה בלבד כדי לקבוע
17 כי הנתבעת נכחה במעמד חתימת ההסכמים. גם העובדה כי לכאורה באותו יום (29.8.2001)
18 נחתם גם זיכרון הדברים וגם הסכם ההלוואה הראשון, עדיין אין בה כדי להוכיח כי
19 הנתבעת נכחה במעמד חתימת הסכם ההלוואה. עו"ד חמו גם ציינה כי אינה זוכרת האם
20 שני ההסכמים נחתמו באותו מעמד (בעמ' 39 לפרוט' מיום 16.10.2013).
21
22 27. רביעית, אפילו הייתה הנתבעת נוכחת במעמד חתימת ההסכמים, הדבר עדיין אינו מעיד על
23 כוונת שיתוף ביחס לחובות הנטענים. נוכחותה במעמד החתימה אינה יוצרת כשלעצמה
24 שותפות ביחס לחובות. על הנתבעת היה להביא ראיות ועדויות לכך שעניין השיתוף בהלוואות
25 עלה והוסכם בינו לבין הנתבעת בשלב נטילת ההלוואות. הנתבעת כלל לא טען זאת וממילא
26 לא הוכיח את הדבר.
27
28 יתרה מכך, גרסת התובעים והנתבעת לפיה הנתבעת נכחה במעמד חתימת ההסכמים מבלי
29 שחתמה עליהם עשויה דווקא להצביע על העדר כוונת שיתוף. לא מדובר באי הכללת
30 הנתבעת בהסכמי ההלוואה בהיסח הדעת או בשל חוסר הקפדה על החתמתה. הדבר עשוי
31 ללמד על כך שהצדדים בחרו במודע ובאופן מכוון להימנע מליטול במשותף כספים מהוריו
32 של הנתבע, (ככל שבכלל הועברו כספים מההורים). כלומר, באי החתמת הנתבעת הביעו
33 לכאורה הצדדים כוונתם כי ההלוואות והחובות הן של הנתבע בלבד.
34

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 25546-08-11

תיק חיצוני:

1 28. חמישית, המשכון לטובת התובעים נרשם על זכויותיו של הנתבע בלבד. לא ניתן שום הסבר
2 לכך שלא נרשם משכון על זכויותיהם של שני בני הזוג.

3
4
5 29. מכל השיקולים שפורטו לעיל, אני מורה על דחייתה של הודעת צד ג' שהגיש הנתבע נגד
6 הנתבעת. הנתבע ישלם לנתבעת הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך כולל של 15,000
7 ₪.

8
9
10 פסק הדין יישלח לבאי כוח הצדדים.

11
12 מתירה פרסום פסק הדין ללא שמות ופרטים מזהים.

13
14
15
16 ניתן היום, כ"ז אדר תשע"ד, 27 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

17
18
19
20
21
22
23
24
25

גאולה לזין, שופטת